

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2018 roku w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Twojej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo –Kredytowej w K. w Upadłości

przeciwko E. Z. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. zasądził od E. Z. na rzecz Syndyka Masy Upadłości Twojej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo –Kredytowej w K. w Upadłości kwotę 29.894,28 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 lutego 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałej części;
3. zasądził od E. Z. na rzecz Syndyka Masy Upadłości Twojej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo –Kredytowej w K. w Upadłości kwotę 4.381,20 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył powód w zakresie punktu 2. oddalającego powództwo oraz w zakresie punktu 3. tj. w zakresie zmniejszonych kosztów procesu o 10%.

Skarżący zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa materialnego tj.:

a) art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, iż strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku zawartego w tychże przepisach oraz błędne przyjęcie, iż strona pozwana zwolniona jest z obowiązku dowodzenia faktów z których wyciąga skutki prawne;

b) art. 482 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że (dalsze) odsetki za opóźnienie od zaległych zasądzonych odsetek należą się w wysokości ustawowej, także wtedy gdy strony w umowie uzgodniły wyższą stawkę odsetek za opóźnienie.

c) art. 65 § 1 k.c. przez jego niezastosowanie i dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli stron w umowie o pożyczkę odnawialną w przedmiocie umownego uregulowania oprocentowania skapitalizowanych odsetek jakich pożyczkobiorca może domagać się po wytoczeniu powództwa, polegającej na przyjęciu, że postanowienie umowne pozostaje w niezgodności z dyspozycją normy bezwzględnie obowiązującej, wyrażonej w art. 482 § 1 k.c. pomimo iż z materiału dowodowego w postaci umowy, wynika że umowa pożyczki ma charakter długoterminowy i została zawarta z instytucją kredytową, a w konsekwencji naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 482 § 1 k.c. do oceny stanu faktycznego sprawy zamiast art. 482 § 2 k.c.;

2. mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny, naruszający zasady logiki i doświadczenia życiowego, które to naruszenie w szczególności polegało na pominięciu przy wydawaniu zaskarżonego wyroku faktu, że powód nie udowodnił wysokości roszczenia oraz że powód ostatecznie nie udowodnił wysokości i sposobu naliczania skapitalizowanych odsetek umownych w sytuacji, gdy uważna lektura zebranego materiału dowodowego pozwala na weryfikację wyliczeń powoda i ustalenie wysokości zadłużenia pozwanej;

b) art. 328 § 2 k.p.c. polegające na sporządzeniu niepełnego uzasadnienia wyroku przez niedostateczne i nazbyt powierzchowne wskazanie okoliczności, które Sąd uznał za nieudowodnione. Sąd I instancji niedostatecznie wyjaśnił podstawy swoich twierdzeń dla których uznał, że powództwo zasługuje na oddalenie w części, a także pominął w swym uzasadnieniu szereg zarzutów, który powód stawiał pozwanemu.

c) art. 382 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i 386 § 4 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji zaniechanie przeprowadzania postępowania dowodowego w celu zbadania materialnoprawnych podstaw powództwa, co doprowadziło do nie rozpoznania przez Sąd Rejonowy istoty sprawy;

d) art. 229 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie okoliczności, że fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną wywołują skutki prawne, a to: fakt uznania przez pozwaną, że umowa pomiędzy stronami jest ważna;

e) art. 98 k.p.c. poprzez nie zasądzenie kosztów procesu w pełnej wysokości;

W związku z podniesionymi zarzutami skarżący wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 33342,85 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego, nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

b) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach dotychczasowego postępowania.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należytej przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Za niezasadny uznać należy, zawarty w apelacji, zarzut przekroczenia przez Sąd I instancji granicy swobodnej oceny dowodów, bowiem skuteczna obrona stanowiska skarżącego w tym zakresie wymagałaby wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1998 r. II UKN 151/98 - OSNAPiUS 1999/15/492; z 4 lutego 1999 r. II UKN 459/98 - OSNAPiUS 2000/6/252; z 5 stycznia 1999 r. II UKN 76/99 - OSNAPiUS 2000/19/732). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób należyty wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja powoda nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu które podważałyby prawidłowość dokonanej oceny. Naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać

na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna - czego, zdaniem Sądu Okręgowego, skarżący we wniesionej apelacji nie uczynił.

Wbrew stanowisku strony apelującej, Sąd I instancji słusznie uznał, że ze złożonych do akt dokumentów wynika jedynie okoliczność, że w piśmie z dnia 23 czerwca 2016 roku pozwana złożyła propozycję zawarcia ugody na kwotę 29.894,28 złotych i w zasadzie był to jedyny dowód potwierdzający zadłużenie S. Z. – ojca pozwanej - wobec powoda. Strona powodowa nie wykazała sposobu, w szczególności kwot i dat początkowych naliczania odsetek umownych i karnych. Zasądzenie roszczenia nie może opierać się wyłącznie na twierdzeniach powoda nie popartych żadnymi dowodami, a z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Powód wydaje się nie zauważać, że do pozwu zostały załączone kserokopie różnych dokumentów nie potwierdzone za zgodność z oryginałem. Powództwo zatem w części nie uznanej przez pozwaną słusznie zostało oddalone jako nieudowodnione.

Zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. nie był trafny i sprowadzał się de facto do nieuprawnionego przerzucenia ciężaru dowodu na stronę przeciwną. Tymczasem wskazać należy, iż w pierwszej kolejności to obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Powód inicjując niniejsze postępowania, winien już na etapie wniesienia pozwu zgłosić wszelkie wnioski dowodowe dla wykazania faktów z których wywodzi skutki prawne. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2012, I ACa 510/12, LEX nr 1237866). Jeżeli zaś materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku,

I ACa 1320/11, Lex nr 1108777). Wskazać również przy tym należy, iż sytuacji, gdy powód dochodzi konkretnego roszczenia, to na nim przede wszystkim, w myśl art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia zarówno faktu, iż dana wierzytelność rzeczywiście mu przysługuje, jak i wysokości tej wierzytelności. Dopiero zatem w razie przedstawienia przez stronę powodową konkretnych dowodów na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności, pozwany winien przedstawić własne dowody w celu obalenia twierdzeń powoda. Wówczas bowiem konkretyzuje się w stosunku do pozwanego ciężar dowodowy wynikający treści art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Sąd I instancji słusznie uznał, że powódka nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku udowodnienia zasadności i wysokości roszczenia, z zatem niecelowe jest odnoszenie się do szczegółowych zarzutów apelacji dotyczących np. sposobu i wysokości należnych odsetek.

Sąd Rejonowy nie naruszył również przepisów dotyczących orzekania o kosztach postępowania rozdzielając je stosunkowo w oparciu o przepis art. 100 kpc. Skoro powód wygrał sprawę w 90 %, to winien ponieść koszty postępowania w 10%, a nie otrzymać zwrot całości poniesionych kosztów na podstawie art. 98 kpc.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 kpc.